

KAYPAK MÜSLÜMANI DİNDEN ÇIKARAN YAĞLI KETE

Aydınlık Gazetesi, 9 Temmuz 2019

Yıldırım Koç

Sendikacıların emperyalizmle dansı yazılarımdan sonra, değerli büyüğüm (M.A.Aybar'ın avukatı ve birinci TİP'in yöneticilerinden) Av.Cenani Güngördü aradı ve telefonda Aşık Seyrani'nin, daha önce hiç duymadığım bir dörtlüğünü okudu.

Ey Seyrani var mı sözün hatası,
Bulunmaz dünyanın elbet ötesi,
Ermeni'nin Rum'un yağlı ketesi,
Kaypak müslümanı dinden çıkarır.

"Kete," mutlaka biliyorsunuzdur, bir tür çörek.

Aşık Seyrani (asıl adı, Mehmet), Kayseri'nin Develi ilçesinde (o zamanki adıyla, Everek) 1800 yılında doğmuş, epeyce bir süre İstanbul'da yaşayıp 1866 yılında Develi'de ölmüş bir ozan. Demek ki 19. yüzyılın ilk yarısında "yağlı kete" pek makbulmüş. Aşık Seyrani, herhalde "yağlı kete" ile, alınan bazı rüşvetleri veya avantajları da kastetmektedir.

Aşık Seyrani 200 yıl önce değil de günümüzde yaşasaydı, herhalde,
Amerikalının, Avrupalının yağlı avantajları,
Kaypak Müslümanı, solcuyu ve milliyetçiyi yoldan çıkarır,
derdi.

AJAN YERİNE PROJECİ

Eskiden ajan çalıştırmak zordu. Günümüzde kolaylaştı. Binlerce Amerikalı istihbaratçı Türkiye'ye 1960'lı yıllarda "barış gönüllüsü" adı altında geldi, köylerimizde ve kasabalarımızda araştırma yaptı. Bu çalışmalar bir süre sonra tepki çekmeye başlayınca, yeterli bilgiyi topladıklarını düşünerek geri çekildiler.

Bugün istihbarat çalışmalarında genellikle ülkemiz vatandaşları kullanılmaktadır. Emperyalist devletler tarafından giderleri karşılanarak yurtdışına gezilere götürülen insanların bir bölümü, şükran duyguları içinde, samimi görüşmelerde ülkemize ilişkin tüm bildiklerini anlatmaktadırlar. Ayrıca, kolayca arkadaş olunan bazı kişiler, bu bilgi (istihbarat) akışını, ara sıra verilen küçük hediyeler karşılığında sürekli de kılabilmektedir. Bir süre sonra hediyelere alışan bazı kişiler, bilgi aktarımını daha sistemli hale getirmektedir. Alın size gayet ucuza mal olmuş bir yerli ajan.

Bilgi toplamada ve gerçeklerin kamuoyuna yansıtılmasını önlemede de "projeler" kullanılmaktadır. Diyelim bir üniversitede öğretim üyesisiniz. Aldığınız maaş belli. Yetmiyor. Dışarıda ek bir iş arıyorsunuz. Avrupa Komisyonu'ndan (Avrupa Birliği'nin yürütme organı) proje dağıtıldığını duyuyorsunuz. Sizin konunuzla ilgili bir proje önerisi geliştiriyorsunuz. Kabul ediliyor. Böylece zokayı kendiniz yutuyorsunuz. Proje tezgahına bir düşen kişi, bundan kolay kolay kurtulamaz.

GÜNÜMÜZÜN YAĞLI KETELERİ

Avrupa Komisyonu, hangi konuda istihbarat toplanması gerekiyorsa, o konuda bir proje hazırlıyor ve ilgililerin dikkatine sunuyor. Projeyi alan kişi, 6 ay veya 12 ay gibi sürelerle belirli bir aylık alıyor. Bu aylık, ülkemizdeki vergi sistemi içine sokulmadan, yani vergilendirilmeden ödeniyor. Ayrıca, bir yakınınızın "asistan" adı altında projeye yamanması ve ona da beş-on kuruş avanta sağlanması imkanı var. Proje, kırtasiye gibi bazı giderlerle de şişirilebiliyor.

Bir anda kendi maaşından daha yüksek bir "proje katkısını" alan kişilerin çoğu, bu ek gelire uyuşturucu gibi bağlanıyor. Arabası yoksa araba alıyor. Arabası varsa, arabasını yeniliyor. Cep

telefonunu değiştiriyor. Her gün televizyonlarda reklamı yapılan malları alıyor. Eski televizyonunu atıyor, duvara asılabilir ince televizyonlardan alıyor. Böylece arka dahil ediliyor. Yeni projeler alabilmek için de istenileni yapıyor. Alan memnun, satan memnun.

Bu tezgaha bir kez düşen birçok kişi, bu ek gelirden o kadar keyif alıyor ki, akan musluğun kapanmaması için hem projede en iyi hizmeti sunuyor (en iyi ve güvenilir istihbaratı derlemeye alıyor), hem de hayatının diğer bölümlerinde, milli çıkarlarını, düşündüklerini ve gerçekleri unutuyor, halkımızı emperyalistlerin istedikleri biçimde yönlendirmeye alıyor. Zaten bu biçimde bir kez tezgaha dahil oldu ve emperyalistlerin borazanı haline geldi mi, emperyalistlerin ve onların yordakılarının denetimi altındaki bazı televizyon kanalları ve gazeteler, bu kişileri şişirmeye de başlıyor. Efendileri, uşaklık edene, iyi maaşın yanı sıra iyi bahşiş de veriyorlar.

Günümüzün yağlı ketelerinin en yaygın biçimi bu projeler. Yağlı kete yiyenler kim?